

te redden. Van daar dat hij haar nog steeds een draaibord en een leugenaarster noemde, zonder te kunnen gissen hoe hij haar griede met die beschuldigingen. Hij had als 't ware een aangeboren afkeer van alle onwaarheid. Zijn kerngezonde natuur, waarin volstrekt geen sprake was van gevoels- of gemoedsleven, deinsde nooit voor de waarheid terug, hoe plomp, hard of beleedigend die ook zijn mocht.

Matje had een stil, droevig leven. Haar broers waren 't huis uitgegaan. Sedert zij voor zich zelf konden zorgen was de verhouding met hun vader wel verre van hartelijk, maar toch beter dan vroeger. Maar Matje was voor den ouden Zegers een voortdurende bron van ergernis. Zij ging hem zooveel mogelijk uit den weg. Het kwam niet in haar op zich tegen hem te verzetten, zij was schuw en verlegen en praatte nooit meer dan noodig was. Niemand giste wat er eigenlijk in het bleeke, bloedarme kind omging, ook de moeder niet. Juffrouw Zegers was een goed mensch, een echte huissloof, steeds in angst voor haar man, die haar door zijn dwangmethode tot een zenuwachtige, onderdrukte stumperd had gemaakt. Een bevel van vader niet stipt en nauwkeurig opvolgen leek haar eenvoudig onmogelijk, zij durfde niet eens laten merken dat het haar hinderde wanneer hij Matje onverdiend afsnauwde, veel minder zou zij ooit den moed hebben gehad om de partij van haar dochter tegen haar man te nemen. Zij vond Matje ook eigenlijk niet zoo heel erg te beklagen; vader was wel eens onredelijk, maar 't kind had toch al wat zij noodig had en zij hoefde niet onder de menschen, als zoo vele anderen. Wanneer Matje een energiek, flink karakter had gehad zou zij waarschijnlijk het huis uit zijn gegaan en een betrekking gezocht hebben, waar zij was niet anders dan een zachtmoedig, meegaand schepseltje met een groote behoefte aan liefde, lichamelijk en geestelijk te zwak om handelend op te treden en een groot besluit te nemen. Zoo leefde zij voort, soms stil wanhopig omdat haar leven zoo koud, zoo liefdeloos was, dan weer eens hoopvol door het denkbeeld dat de toekomst toch misschien nog wat goeds voor haar verborgen hield.

Eindelijk kwam haar roman, niet als iets heel schitterends en kleurigs, niet als een geluk dat haar de oogen verblindde, maar eenvoudig in de gedaante van een lang, blond, gewoon jongmensch, dien zij eenige malen bij haar zuster ontmoet had en die haar op zekeren avond, toen hij haar van een partijtje t'huis bracht, vertelde dat hij haar een aardig, lief meisje vond en dat hij veel van haar hield.

Moi, jolie

Oh de ma vie

On ne m'a jamais dit cela,

had Matje met Rose Friquet, kunnen zeggen, maar de eerste oogenblikken zei zij niets. Of zij, van haar kant, dit jonge mensch lief had, wist zij niet, zij wist alleen dat zij hem innig dankbaar was. Het denkbeeld dat er iemand op de wereld was die haar boven alles beminde, vervulde haar met een ongekende zaligheid en voor haar geestesoog verrees als een idylle een